

Številka 4.

Izdaje in ureduje SREČKO MAGOLIČ.

Leto III. 1888.

Najnovejšemu „literatu“.

Zložil Antidominicus.

Difficile est satyram non scribere.
Horacij.
..... positiv gegen den Stümper.
Lessing.

I.

V Ljubljani literát živi
In boljšega od njega ni.
Izdál že knjig je marsikéro
In vsako hvali sam čez méro.

Že zvezka dvá pravljic je zbrál
In mej Slovence razposlal,
V njih ni za slovnične mu híbe,
Ne za sklanjatev: »riha, ribe«.

Obelodanil i prevod
Učeni ta nam je gospod.
Oj ti slovenščina ubóga
Ne zmoreš boljšega li zlóga?!

Saj jezik naš ni ne bogat
In tudi ne takó robat,
V njem treba ni nam nemčevati,
Se vé, svoj jezik moraš znati.

V možganih kri ti zakipi,
Srdú ti lice zažari,
Ko čitaš proizvode take,
Te slovnične, jezične spake.

A dlje molčati več ne smem
In coram populo povem:
Priatelj, tvoji proizvodi
Mladini naši so le k škodi.

Zato moj rod pa, ti me čuj:
Pisače takove spoštuj
In iz kopriv jim vence slave
Ovijaj okrog puble glave!

Kaj treba tej, da vé, kakó
»V peklú babure se tepó«!
Preslaba ta je dušna »paša«
Za-té, preljuba mladež naša.

A on oblastno više nos,
Češ: kje si, da si meni kos?
Kot literát slovín, pisatelj,
Kot národnih pravljic zbiratelj.

Prislovice: γῶνθι στυρόν,
Premišljaj še nikdar ni on.
Saj pravi: zlog jednat, krepak je
In jezik čist in brez napák je.

Na pepelnično jutro.

I Le žari se oko v ponosu
In v radosti srce se smeji,
Noben še voj s poljane bojuje
Prinesel toli ni trofej!

Tu vrsta kotiljonskih redov,
Tam kitica je zlatih las,
In ondu na prijazni sliki
Devojke ljube, ljub obraz.

Batistna rutica, pahljača
Razspati prijeten vonj,
A poleg njih se čarovno
Leskeče droben madaljon.

Tu nežno pisemce je žensko
V katerem so pogreške tri . . .
Dekletce mlado sramežljivo
V njem o ljubezni govori. —

Res! — V plesu na parketu gladkem
Se ženskam taja srca led!
In lepše ko trofeje boja
Trofeje sladkih so besed . . .

Skoz okno sine solnce zlato,
Bajno zažari se vsa zmes . . .
Slanika slastno požiraje
Jaz mislim na sinočni ples.

Slika iz življenja v nekem trgu na Slovenskem.

Spisal C—t—č.

(Dalje.)

Če Dolnik imeli so hčer, jedinko. Ljudmila bila je osemnajstletno, dobro vzgojeno, izobraženo dekle.

Nekoliko bolj visoke rasti, bile so vse forme vitkega njenega telesa kaj lepó vstvarjene. Iz velikih njenih, izpod dolgih svilnatih obrvij zročih očíj, odsvitala je nepopisna milina, pogled njen očaraval nas je vse. Bila je ljubka blondinka, bleščeča prikazen. Imela je vse, s komer se ženska kaj rada ponaša: lepoto, bogatstvo. Katera ženska ne bi bila ponosna?! Ljudmila ni bila. Pri vseh svojih odličnih svojstvih bila je skromna, pohlevna. Blaga nje narava ni poznala onega zlega čuta, ki je nad človeštvo prinesel že neizmerne gorja: sovraštva, maščevanja. Zató smo je tudi obožavali vsi — ne vsi: možki pač, ženske ne, vsaj zvečine ne. Ženska je egoistična stvar, polna zavisti. Redka je Evina hči, ki bi svoji vrstnici odkrito, prav od srca privošila česar ona sama doseči ne more. Če jaz ne, pa tudi ti ne, to je ženska deviza.

Mlademu svetu bila je Ljudmila sredotočje misli in želja, marsikako moško okó obračalo se je poželjivo za divno to devo. A nijeden ni bil takó srečen, da bi smel reči: mene ima rajše nego druge, zame se zanimlje. In takó je bilo dobro. Vzgleddno njeno vedenje varovalo jo je do sedaj zlobnih jezikov — in kje ni taci? — ki so že nestrpno čakali, da bi mogli glodati ob njeni časti.

Tudi Ljudmila je bila čitalnice naše igralka. Sodeč po tem malem, kar smo začetkom tega poglavja o Dolniku povedali, uganila bodeta razsodni čitatelj in milostna čitateljica prav lahko, da mu ni nič kaj prav bilo, da je tudi njegova hči nastopala v slovenskem društvu, pred národnim občinstvom. Zlasti gledališče sodil je kaj nemilostno, kramarskemu njegovemu razumu — in ta ne pozna idejalov — bilo je gledališče gorostasna, nedoumna bedarija. Saj se je pa tudi branil, dati dovoljenja, dokler se je mogel. Ker so ga pa prvi veljaki tržki, mej njimi sam gospod okrajni sodnik, energično in vztrajno obdelovali, moral je slednjič vender-le kapitulovati pred — „neumostjo“. Kaj je hotel?! Takim gospodom, kakor sta okrajni sodnik in „gospod doktor“, se vender ni hotel zameriti, človek ne more znati, kje in kedaj bi mu lahko škodovalo.

Dolnik je bil udovec, gospodinjala mu je priletna sestra njegova Terezija. Tej sestri v varstvo izročil je svojo

hčer. V družini tete Terezije prihajala je Ljudmila k skušnjam. Učitelju Ivanu Koprivarju je pa dovolil — če je že A rekel, moral je reči še B — da je po nji na dom hodil in ja zopet do doma spremljal. Časih se je celo pripetilo, da teta Terezija ni utegnila in takrat sta šla ona dva sama: ona lepa, mlada, on mlad in tudi ne napačen. In tako se je Ivan Koprivar seznanil z Dolnikovimi ljudmi, bil je skoro vsakdanji gost v bogatega trgovca hiši. Ljudmilin oče se ob tem nikakor ni spodtikal in sicer zató, ker je smatral Ivana pametnim skromnim človekom, ki gotovo ne bo skušal vzleteti višje, nego ga noseta gnancijelni perutnici njegovi in potem tudi zató, ker ni niti trenutek dvojil, da Ljudmila sama dobro vé, česa in koliko more pričakovati kot hči najimovitejšega tržana. Vedel je sicer dobro, da ima Ljudmila o marsičem od njegovih lastnih različne nazore — saj sta se njijini mnenji premnogokrat križali — a o tem je bil vender osvedočen, da njegova hči ne bi nikdar dovolila kake intimnosti možu, ki ni saj takó bogat, kakor ona sama. Denar je bilo jedino merilo, s katerim je vrlina ta vrednost ljudij meril. Pod to mero bode moral stopiti tudi bodoči Ljudmilin ženin.

Dolnikov papa — so bili sicer jako srečni v špekulacijah — od tod njih bogastvo — a gledé svoje hčere so pa takrat šmentano slabo kalkulovali.

Ljudmila in Ivan sta se pogovarjala slednji dan o raznih pojavih človeškega življenja in vsak tak pogovor privedel ja je korak bližje drug drugemu. Nečemo sicer reči, da bi bila imela o vsem čisto jednake nazore, a razumela sta se, bistvi njijini dopolnjevali sti se vzajemno. Njega je očarala ženska njena milina, ono neopisno „ewig weibliche“, njo pa o njegovdkriti, moški značaj. Takó približevaje se zlili sta se duši njijini, ne vedé kedaj, v jedno harmonično skupnost. Ljubila sta se že davno, ne da bi bila usta še o tem govorila. Jezik ne, srci sta pa jima govorili dovelj glasno.

In vender je prišla ura, da sta o tem tudi govorila. Nekega dne je šel Ivan, kakor navadno, k Dolnikovim. Na hišnem pragu srečal je starikovo deklo. Mico, ta stari komad Dolnikovega hišnega inventarja. Ta mu je povedala, da so gospod z dôma, teta na vrtu, gospodičina v svojej sobi. Kam da bi najrajši šel,

ni treba praviti. Kmalu je dobil po isti dekli Ljudmilino dovoljenje, da sme vstopiti. Našel jo je pri oknu sedečo in čitajočo Preširnovе pesmi. Ni ga bilo skoro dneva, da ne bi bila v rokah imela nebeških teh poezij. Povabila ga je, da sede poleg nje. Sprva sukal se je pogovor o raznih interesantnih in neinteresantnih, resničnih in izmišljenih tržkih novicah. Opazuje jo v lastni ji priprosti ljubeznjivosti, prisegel si je Ivan: ta, ali pa nobena! In takoj danes hotel je izpregovoriti usodno, odločilno besedo. Saj mu je že njegovo lastno srce glasno zatrdilo, da ne bo rekla: ne.

„Gospodična Ljudmila, ali mi dovolite, da govorim?“

„Čudno vprašanje? Zakaj neki ne bi smeli govoriti?“ odgovorila je na videz breskrbno in živahno, dasi jo je vznemirilo Ivanovo vprašanje, menda sluteča, da se bliža usodni trenutek. Tega trenutka, veselila se je že dolgo, željno ga je pričakovala, in tudi —

bala. Ženska nprav je nepresodna. A izdala se vender-le ni; žeaske znajo mojsterski prekrivati notranja svoja čutila!

„Mirno mi je bilo še srce, ko sem došel v ta kraj in ni poznalo strasti; živel sem brezskrbno, kakor človek, čegar v popolnem ravnesji nalazeča se duša ne vé, kaj je vznemirjenje. Kakó hitro se je vse premenilo! Uzrši in spoznavši vas, vznemirilo se mi je srce, dušo mojo prešinila so do

tedaj nepoznana mi čutstva in kmalo sem vedel, da — ljubim. Gospodična v tem svečanostnem trenutku prosim vas, recite mi: smem-li upati in — ljubiti?!“

Poslušala ga je s solzo v očesi in žarečim licem, a solza ta bila je, če prav sodimo, solza radosti. V duševni vznburjenosti bila je krasna, kakor še nikedar.

„Srce moje posvečeno je vam, le vam, za vedno!“ vzkliknil je Ivan. V tem hipu prekipela so tudi nij čutstva: podavši mu roko, razodela mu je svojo nedolžno, prvo ljubezen. Poljubil je roko to ognjeno, strastno. O čim da sta govorila? O ti ljubi Bog, saj veste, kaj in kakó govore zaljubljeni ljudje! Ne mótimo ja, pustimo ja, da si povesta vse, vse kar bi sicer nas prav malo zanimalo, kar se pa vsem zaljubljenim strašno imenitno zdi. Le sklep njijin ovadimo, da ostane mlada ta ljubezen za sedaj, njijina sladka tajnost.

(Dalje prihodnjíč.)

Stari Olimp v sedanjem času.

Humoreska v distihih; zložil I. Toporiš.

(Dalje.)

Ko je pred prestol prišel, ostane in čaka povelja.
 Jupiter večni prične, pravi nekako tako:
 Skoro gotovo že veš, kar meni Prometej je storil.
 Strelo je meni ukral, ogenj izročil ljudem.
 V ječo sem dal ga zapreti in ondi zdaj čaka obsodbe,
 Ktera glasi se tako — dobro zapomni si jo!
 Upam, da vse si s saboj prinesel, kar jaz sem veleval:
 Kladivo, klešče, žreblje, spono železne, močne.
 Rabil to vse boš še danes. Na Kavkaza strme vrhove
 Peljal boš tega tatu. K skali potem ga pribij
 Trdno, prav trdno, da spon ne raztrga in zopet uide,
 Drzen si, tudi močan — idi in spolni ukaz!⁶
 „Srčno me to veseli, da toliko meni zaupaš;
 Storil bom vse kar želiš, tat mi ne boče ušel.
 Toliko čakaj me še, da pipico zopet užgem si!⁶
 Reče mu vrli Hefajst in si napravi tobak;
 Vzame kresilo in gobo in kreše, da iskre letijo,
 Kakor bi jeklo koval, ktero iz ognja je vzel.
 Kmalu se goba mu vžge, in pipico svojo zapali,
 Mali poklon naredi, gre Prometeja iskat.
 Vpraša Saturna za roparja in ta ga popelje do ječe,
 Noter je tat zdihoval, hude se kazni je bal.
 Vrata Saturn odklene — zelo se je vstrašil Prometej,
 Videl pred okom je smrt, bled je postal kakor zid,
 „Nič se ne boj!“ mu je rekel Hefajst, „ne bom te
 usmrtil,
 Z manoj le šel boš na pot, daleč na ruske gore.
 Jupiter mi je ukazal, da jaz te na poti tej spremim,
 Da se ti kaj ne zgodi in — da boš družbo imel.
 Hitro minul bode čas — nikar se ne boj me prijatelj,
 Jaz sem prijazen, pošten, kar se veli mi, storim.
 Vstani in idi z menoj, ker časa ne smeva tratiti.
 Morava še pred nočjo, priti do ruskih gor.
 Tebe bom pustil v gorah in jaz se bom vrnil pod
 zemljo.
 Strele ognjene kovat. Zdaj pa le brž na noge!“

VI.

Solnce se zadnjič na Kavkaz ozira in krasno obseva
 Svitom rudečim goré; bliža se hladen večer.
 Ravno korakata dva možaka na strmo hribovje:
 Prvi gre tat Prometej, stopa za tatom Hefajst.

Žalostno gre Prometej, ki trdno na rokah je zvezan.
 Vidi pred saboj že smrt, komaj noge ga drže.
 S srčnim veseljem podi pred saboj to žrtev ubogo
 Rabelj nebeški, Hefast — v Etno se možu mudi.
 „Vedi bog Jupiter, kaj da počnejo zdaj moji Ciklopi,
 Leno počivajo vem, dobro kovače poznam!“
 Misli je krepki Vulkan, „če svoje pete le odnesem,
 Delo počiva takoj, takih ne pomnim ljudi!“
 Nesel na rami je kladivo, klešče, žreblje in še nekaj,
 Česar se je Prometej, bolj kot ostalega bal,
 Bile so spone močne, katere so strašno rožljale,
 Vedel je slabi lopov, kaj da bo storil Hefajst,
 Mogel bežati ni tat, ker bal se je roke kovaške.
 Zdaj sta prišla na gore. Rabelj nebeški prične:
 „Jupiter, večni vladar v Olimpu, je meni ukazal,
 Tebe naj peljem v goré in te pribijem na njé.
 Spolnil sem božji ukaz in tebe sem semkaj pripeljal,
 Zdaj se pripravi na smrt, solnce je v morje zašlo!“
 Ker se pa oni ustavlja, ga zgrabi in vrže na zemljo,
 Da je obležal takoj, zgubil je skoraj zavest.
 Močne vezi mu Vulkan razreši na rokah in spono
 Dene železne na nje. . . spolnil je kmalu ukaz . . .
 Visel na skalah pribit je ropar in kričal neznosno,
 Zibal se sem je in tje, v muki je škripal z zobmi.
 Vse ne pomaga mu nič, ker je le predobro pritrjen.
 Kmalu se mrak naredi, zvezde na nebu blišče,
 Rabelj nebeški si máne roke in pravi lopovu:
 „Dobro se tukaj imej, jaz se pa vrnem domov;
 Tukaj se bodeš sušil na strmih pečinah boš visel:
 Upam, da zdaj ne boš več, ognja iz neba ukral.
 Jupitru grem sporočit, da spolnil sem njega povelje,
 Ljubi prijatelj! zdravstvuj, vedno se dobro imej!“
 Rekši pobere orodje in hitro odide s krohotom
 H kralju vseh kraljev v Olimp, ki ga je čakal težko.
 Zbodel je bolj kot puščica ta govor srce Prometeja,
 Kričal je zopet strašno, jeka odmeva nazaj.
 Dolgo je v noč zdihoval in motil je mir po višavah,
 Slednjič preneha vendar, truden v verigah zaspi.
 Kmalu na krasno nebo pripelje srebrna se luna,
 V gorah zapazi tatu, ktereга takoj spozna.
 „To je Prometej“ si misli in dalje po nebu se pelje,
 Ona je vedela vse, kar je zagrešil lopov.

(Dalje prihodnjič.)

Še je premlada!

»Kaj pa je tebi, tovariš, da si tako otožen; menda te vender ni dohitela kaka nezgoda?!«

»Pač! Poročiti se mi je s hčerjo našega gospodarja.«

»To vender ni nikaka nezgoda! Ona je zelo imovita. Seveda priletna je že!«

»Baš to mi je neljubo, da ni še starejša; ker potem bi mi vsaj v žalostnih dneh pri njej sijalo upanje na boljšo bodočnost.«

Nekoliko o nekej posebnej vrsti ljudožrcev.

Šaljiv govor. Zgubljen sin.

Oni dan začutil sem v svojih prsih pegaza, struna mojega srca je zadonela in rodil se je popolnoma normalno sledeč poem:

„Njej!“

»Nočni mir pokriva	Zakaj ne daš mi spati,
Hribe in ravan,	Oj ti neusmiljena?
Vse uže počiva,	Oj, daj se omehčati,
Sniva sladek san;	Če kaj imaš srca?
Le mene vedno san beži,	Me tvoje rane tak skele,
Za me miru, pokoja ni:	Da spanje vse mi prepodé!«

Slavna gospoda! Nikar me ne zaničujte zaradi tega, da nimam sladkega pokoja v tihej noči, ne zaničujte me zaradi tega, da je vzrok mojemu nemiru ona, — ona! Saj je tudi še mnogo drugih tako nesrečnih, da ostajajo vso dolgo noč brez okrepcalnega spanja, le berite zabavne liste — in vzrok je ona, — ona!! — A razlika med nami je ta, da je ona, ona pisatelj zabavnih listov navadno popolnoma »communis homo feminini generis«; a ti, koja meni ne daš spati, si kruta, neusmiljena, brezsrčna — bolha! »Ti me raniš — Ti mi braniš, — Da ne morem spat doma!!«

Prej omenjeno resnico sem pred kratkim nekemu dekletu v album napisal, in glej ona je bila prepričana,

da jo je le njej edinej na čast moj pegaz zarezgetal, med tem ko sem jo bil le svojej bolhi posvetil! — Da se je pa dekle tako zmotilo, mu ni nikakor zameriti, kajti — bolhe in ženske so si jako slične! Prezira je to, kako velike prijateljice so si bolhe in ženske, v nemar puščaje to, da so i ženske in bolhe jako lične, gibčne, nežne stvarice, opozarjam tu le na dve posebno znameniti sličnosti.

To vé menda vsakdo, naj je naravoslovec ali piskrovez, da bolhe kakor sploh hrošči nimajo srca! In glejte, tudi ženske ga nimajo! Jaz vsaj še nisem tako zgubljena duša, da ne bi verjel našim pesnikom, koji so učitelji, svečeniki, proroki svojega naroda, jaz nisem še tak materijalist, tak nihilist, da bi se upal spregovoriti: »Pesniki lažejo!« — No, in ti trde vzajemno vsi, da ženske nimajo srca! E to vam prvo sličnost!

Druga sličnost je za nas že neprijetnejša. Bog vé, da ne bi imel ničesar zoper bolhe, ako jim ne bi bila slaba navada da pikajo, rane sekajo! In ženske? — »Prej neznane — Srčne rane« delé naokrog vsem in vsakemu, kdor jih le sprejeti hoče. — A bolhji pik prouzroči malo rudečo lisico na koži, a kadar lepa,

krasna in brez dvoma tudi jako nežna in ljubka deva iz svojih zornih, kakor nebo jasnih očesc sproži otrovano pušico in to smrtonosno orožje sfrči tja skozi sveži pomladanski ali jesenski zrak ter zadene ubozega mladeniča, predere mu ogrtač, obleko in srajco, ako o baš ima, ter se mu zasadi v jedno njegovo srce, — poznajo se nasledki take rane navadno v sedmih ali štirinajstih dneh — črno na belem v zabavnih naših časopisih.

A pustimo ženske; ženska je hudič, trdi star pregovor, in kar je starega imamo spoštovati! Pečajmo se raje z bolho, saj je to vender jako ljubka, nežna stvarica, in — kar je poglobitna reč — jako inteligentna. Spomnite se le na bolhij cirkus!

Da le ne bi bila toliko požrešna! Zarad tega so se pa tudi vsi zoper njo zarotili, vsi — razun nekega mojega tovariša, navdušenega Slovana, prav istega, ki ne nosi nikdar — gač, ker jih tudi stari Slovani niso nosili! Ko se neki dan z njim sprehajam, zapazim mu na vratu jako debelo bolho, katera se je bila že tako njegove krvi napila, da je — gospoda, jaz ne pretiram — da je imela uže — delirium tremens. Opozorim tovariša na njo. A on jo jako nežno zgrabi, pogleda jo, — in ko mu nasvetujem, naj jo ugonobi, spregovori veličastno: Nikdar! Njo, — koja se je moje krvi napila, koja ima v sebi sedaj slovansko kri, njo naj bi umoril?! Nikdar! In skrbno jo je položil v mehko travico, da se tam strezni svojega delirija! —

Kočevski krojač.

(Balada posneta iz švabščine; zložil Kilometer.)

Krojač v Kočevji nekda je prebival,
On strokovnjakov vseh je dika bil,
Obleko sicer redkokrat je šival,
Tem rajši pa je jedel ino pil.

Zateleban bil v njo je kakor osel,
Ter brenkal na kitari vsako noč;
Popolnoma pozabil na svoj posel —
Ljubezen grozna res je tvoja moč!

Gospa obrne se, grdo pogleda
In jezno nad tresočim zarenči:
»Krojaška ti podoba suha, bleđa,
Gotovo v sebi maš kozlovsko kri!«

V isteji hiši, a v nadstropji drugem
Bivala lepa je vojvodinja,
Ljubezen vname se v krojaču suhem
Ter mu razgreva srce, kar se da.

Vojvodinja nekoč se gre sprehajati,
Kočevarski krojač hiti za njo — —
V želodcu se srce mu začne majati,
In nehote jej stopi na nogo.

Krojač prestraši se, srce mu poči,
Domov poda se, vleže se, umre! —
Vojvodinja pa britke solze toči,
Zdaj v samostanu, — a prepozno je.

Redno življenje.

»Prijatelj, zakaj ne živiš redno, glej, kako si oslabele!«

»Kaj; jaz ne živim redno!? Kdo ti je to rekel?
Nisem li vsak večer točno ob deseti uri že — pijan?«

Pokora.

Imovita gospa dejala je svoji prijateljici: »Vidiš, draga, Velika noč se bliža, a jaz sem tolika grešnica, da me skrbi, kako bi se spokorila.«

»Veš kaj; daj svojega strežaja ves teden postiti.«

Zarad spomina.

Kdor si hoče stalen spomenik v ljudstvu postaviti, naj se pošteno zadolži in dolga nikdar ne plača, — gotovo ne bo pozabljen.

— t —

Izvirno pismo.

Oče pisal je svojemu sinu velikošolcu na Dunaj, da ga bode prihodnjo nedeljo obiskal, na kar dobi oče ta-le odgovor:

Ljubi oče!

Včeraj, v ponedeljek me je nekdo tožil zaradi petdesetih goldinarjev; danes, v torek poročam ti to in jutri, v sredo prejel boš moje pismo; ako mi jutrajšnjem, v četrtek ne pošleš denarja, bom v petek brez njega, toraj tudi v soboto plačati ne bodem mogel, ako pa ne plačam, sedel bom v nedeljo v zaporu, kjer me lahko obiščeš, ako te veseli.

Ves tvoj

France.

I v e r !

Po polji gredo mi junaki trije,
Od vina se mešajo jim noge.

Lovec z navade.

»Bog daj, da bi danes nobene živali ne videl!
Tako me zebe, da bi niti streljati ne mogel.«

Ribničan in Kočevca na potovanji.

Ribničan in Kočevca sta skupaj potovala križem sveta, a ne s krošnjo, temveč s trebuhom za kruhom. Trdo jima je šlo, kajti dandanes so ljudje trdosrčni in neusmiljeni, se posebno na gorenjem Avstrijskem. Ako nimaš v žepu potrebnega denarja za živež in prenočišče, moraš malodane poginiti.

Naša znanca sta bila tudi že na suhem in ne vem, kako bi bilo z njima, da ni zvita buča ribniška sebi in Kočevcu pomagala iz zadrege.

»Lakota je hudi mož!« pravijo ljudje in našima zancema je že silno krulilo po želodci, ko dospeta do neke vasi na gorenjem Avstrijskem.

»Vejš, prijatelj!« pravi Ribničan svojemu sopotniku. »Treba bo fejtati. Jaz bom šel po desnej, ti pojdi pa po levej in kar bova nabrala, razdelila se bova na drugem konci vasi.«

Šla sta vsak s svojo zgovornostjo omehčavat trda srca človeška, in že je Kočevca brezuspešno opravil

svoj posel, ko vstopi Ribničan v kuhinjo, na katere ognjišči se je tako prijetno širil duh dobro zabeljenih cmokov da je nehote segel, ker ni bilo nikogar v kuhinji, kar z roko v skledo, da bi pokusil, kako znajo gorenje Avstrijanke prirejati cmoke. Na svojo nesrečo ugleda skozi okno baš tedaj čez dvorišče gredočo žensko naravnost proti kuhinji, tako da Ribničanu ni kazalo pokušati in tudi ne več premišljevali, temveč popadel je skledo ter hitel iz kuhinje in dalje iz vasi na dogovorjeni prostor.

Tu najde Kočevca v travi ležečega in tožečega na trdosrčnost vaščanov.

»Nič ne stokaj saj sem jaz prifejhtal za najine želodec,« tolaži ga Ribničan ter postavi skledo s cmoki v travo, katero sta hitro izpraznila.

»Vejš, prijatelj! jaz sem prinesel jedi, ti pa posodo nazaj nesi, da ne bodo rekli, da sva nepoštena.«

Nič huđega sluteč stopi Kočevca s skledo v označeno mu hišo, ko mu prihitita naproti gospodinja in gospodar ter ga ne slušajoč zahvalo, začneta nabijati in hudovati se nanj. Kočevca sicer ni vedel povoda temu vsprejetju, vendar je skušal, da je kolikor moči naglo zapustil razljučena — dobrotnika, ter jo pocedil iz vasi. Da ga pa Ribničan ni več čakal, uganil bode cenjeni čitatelj najbrž že sam.

Čudno.

»Kako pa je to, teta! Jaz imam jedva pet let, a imam že vse zobe; ti pa imaš že nad šestdeset let, pa imaš še le dva zoba?«

Zlate resnice.

Človeške glave so kakor ure, dve ne gresti jednako, vender pa se ravna vsak po svojej.

Glava je trdnjava, katera naj bi branila pot v srcé; žal, da se dandanes trdnjave prezirajo.

Odgovor pritlikovca.

Učenjak majhne postave prepiral se je nekoč z orjaškim nasprotnikom, kateri mu je med drugim dejal: »Molčite, sicer vas vtaknem v žep!«

»Vtaknite me rajši v glavo, ker je v njej več prostora!«

Nepričakovano.

»No, Francek, ali ti je naš obed dišal?« vprašala je gospa dečka, kateri je bil z roditelji pri njej na obedu.

»O, da!« odgovoril je deček. »Dostikrat tudi pri nas ni nič boljši, samo da imamo več.«

Meso s krompirjem.

»Kaj pa je jedel vaš mož danes opoldne?« vpraša zdravnik ženo bolnega kmeta.

»Goveje meso.«

»Ali je jedel s slastjo?«

»Ne, s krompirjem.«

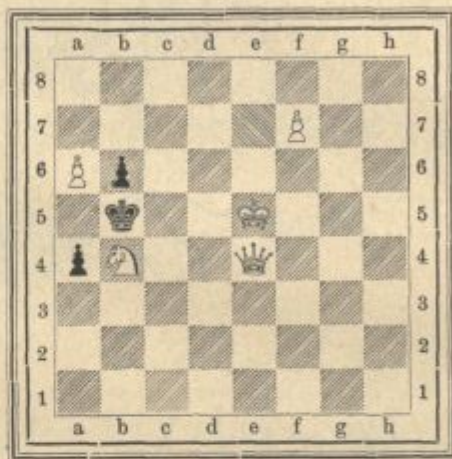
P. n. V. L. v I.: Hvala. Zravstvuj! — Goriški Kotar: Hvala! Priobčimo deloma o priliki. — P. n. g. K. M. v T.: Nič za nas! — Izgubljeni sin: Vaša balada je izvrstna, toda vsebina nje preveč premlačena. Priporočamo se za kaj drugega.

Ker nam je nedostajalo prostora odložili smo rešitev poslednje skakalnice za prihodnjič.

24. naloga.

Zložil J. Dobruski v Pragi
Črnl.

Beli.

Beli naredi v 3 potezah mat.

Izjava.

V zadnji številki našega lista sta natisnjeni pesmi »Centek-ova ženitev« in »Centek nese — mraz«.

Mi smo zmatrali ti pesmi za golo predpušno burko, ali ker smo se uverili pozbeje, da méri na obče čislano osebo, ktere nikakor nismo hoteli žaliti, ker dalje vemo, da je vse, kar pripoveduje dopisnik v rečenih pesmih, samo nesramno obrekovanje, zato izjavlja podpisano uredništvo, da srčno obžaluje neosnovani napad v zadnji številki »Rogačevi«.

Uredništvo »Rogačevo«.

Krasne platnice za vse letnike »Rogača« priredil je v raznih bojah

Franjo Dežman,

knjigovez na Sv. Petra cesti št. 6 v Ljubljani.

— Z vezanjem vred 1 gld. 20 kr. —

»Rogač« izhaja 10. in 25. dan vsakega meseca na celi pól četvorke ter stoji po pošti prejemán celo leto 3 gld. 20 kr., pol leta 1 gld. 60 kr., četrt leta 85 kr.; za Ljubljano celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., četrt leta 80 kr.; izven Avstrije celo leto 4 gld. Posamične številke so po 15 kr. — Naročnino sprejema upravništvo, dopise pa lastništvo in uredništvo v »Narodn Tiskarni« v Ljubljani. — Tiska »Narodna Tiskarna«.